

til at forøge den, saa den er blevet betydelig større, end da det kom til. Det ligger i det hele taget saadan, at den første virkelig store Opgave, det socialdemokratiske Ministerium bliver stillet overfor, er den at afbetale den Statsgæld, som tidligere Ministerier har stiftet. Jeg glæder mig over, at man fra alle Sider erkender denne Nødvendighed, og jeg konstaterer, at Nødvendigheden skyldes foregaaende Ministerier.

Jeg havde naturligvis ikke ventet, at Partierne vilde stille sig overmaade villige til dette Lovforslag. Et Nødvendighedens Forslag er aldrig behageligt, hverken for dem, der skal fremsætte det og argumentere for det, eller for dem, der skal vedtage det, og heller ikke for den Befolkning, der skal udrede Pengene. Men hvis man vil løse alvorlige økonomiske Spørgsmaal, ligegyldigt i hvilket Land, ogsaa i Danmark, kan det ikke gøres alene ved at vedtage Forslag, som kun indeholder Behageligheder for dem, der skal vedtage det, og for dem, der eventuelt skal betale; den Vej gives ikke i noget Land i Verden. Den Nødvendighed, vi staar overfor her i Danmark, nemlig at skulle skaffe Penge, staar mangfoldige Regeringer i Verden overfor, i hvert Fald i Europa, og jeg er forvisset om, at man der lige saa stærkt føler, at det vilde være langt lettere at være fri, men at man ikke kan unddrage sig den Pligt, man har, naar man skal have Ansvaret for et Lands Økonomi.

Den almindelige Modstand mod Lovforslaget, navnlig som den er udtalt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Lange, gaar jo i sine Hovedprincipper ud paa, at vi med dette Forslag vil skade det økonomiske Liv i Danmark, men det forekommer mig, at Bevisførelsen var overmaade svag. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte en Formodning om, at Opsparingen vilde modarbejdes derved. Ja, hvornaar har det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ikke hørt et saadant Argument mod et Skatteforslag? Det er jo blevet fremført mangfoldige Gange i den danske Rigsdag og i andre Rigsdage, at en Beskatning af Indtægt eller Formue hindrede Lysten til at frembringe Indtægt og opspare Formue. Det er imidlertid et Argument, man har været nødt til at se bort fra, naar saadanne Forslag skulde vedtages, og det har heller aldrig været muligt at konstatere, i hvilket Omfang Opsparingen eller Lysten til at producere er blevet sat ned ved de Forslag, der er blevet fremsat i det

ene og det andet Land, thi det er nu en Gang umuligt at finde et saadant Bevis; det hele bliver kun, hvad man mener, hvad man tror, hvad man anser for rimeligt. Jeg for mit Vedkommende vil gerne sige, at jeg ser aldeles ikke nogen Grund til, at Opsparingen skulde mindskes, fordi det foreliggende Lovforslag vedtages. Jeg anser Opsparingstendensen for i Almindelighed at hvile paa et saa sundt Instinkt, kan jeg godt sige, og et saadant Urinstinkt i Befolkningen og det økonomiske Liv, at man ikke er i Stand til at ødelægge den ved en Skatteløvs Vedtagelse. Skulde dette være Tilfældet, vilde dette Instinkt for længst være forsvundet, men enhver, der har Kendskab til Menneskelivet og kender Personer saa nøje, at man ved, hvorledes deres Opsparingstendenser og Opsparingsevner er — det er noget forskelligt, eftersom de forskellige Personer er indrettet —, ved jo, at der i Befolkningen sikkert findes lige saa megen Tendens til Opsparing nu, som der har eksisteret tidligere. Den Tro, at Menneskene i alle Henseender, ogsaa i Henseende til Opsparingslyst var langt bedre i ældre Tider, har jeg aldrig tillagt nogen synderlig Værdi.

Det blev ogsaa sagt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at de Penge, der her var Tale om at yde i Form af en Formueafgift, for en Del vilde blive taget af selve Opsparingen. Det tør jeg ikke benægte, det er muligt, at en Del af de Penge, som efter Lovforslaget skal indgaa i Statskassen, ellers vilde blive privat Opsparing og indgaa andre Steder, men jeg har ingen Garanti for, at de bliver opsparet, intet Menneske kan give nogen Garanti derfor, naar man overlader det til Formueejerne selv at bestemme, om disse Penge skal gaa til Opsparing eller Forbrug; men een Ting ved jeg, og det er, at hvis de gaar ind i Statskassen til Opsparingsformaal, saa bliver de virkelig Opsparing, virkelig Samfundsopsparing, saa har vi Sikkerhed og Garanti. (*Korsgaard*: Nej). Jo, naar disse Penge anvendes paa den Maade, som det her er bestemt, har vi Garantien, for saa vidt der overhovedet kan skabes nogen Garanti — man kan jo aldrig skabe Garanti for, hvorledes Pengene bliver anvendt en Menneskealder frem i Tiden, naar de frigøres igen. Vi har her den sikreste Garanti for, at disse Penge i det Øjeblik, der skal tages Bestemmelse om, hvorvidt de skal opspares eller forbruges, i det Øjeblik, de bliver likvide, ikke vil gaa ud i Forbruget, men gaa ind i Statskassen til Opsparing. Saaledes ligger det. Mulig vilde